

законодавчому порядку виокремленні з системи майнових відносин [3, с. 97].

У зв'язку з вказаними та іншими особливостями земельної власності, у правовій літературі склався широкий спектр думок про обґрунтованість її законодавчого закріплення у традиційно цивілістичному змісті.

Полярність таких думок дістає вияв, з одного боку, у ствердженні і необхідності закріплення права власності на землю у «виключній» формі, а з другого – у запереченні права земельної власності та визнанні землі та інших природних об'єктів суспільним надбанням [4, с. 164].

ГОСТ 26640-85 містить наступне визначення: «земля – найважливіша частина навколишнього природного середовища, що характеризується простором, рельєфом, ґрунтовим покривом, надрами, водами, є основним засобом виробництва у сільському господарстві, а також просторовою базою для розміщення галузей народного господарства» [5].

У чинному земельному законодавстві земля як об'єкт правового регулювання також розглядається в декількох значеннях. Відповідно до ч. 3 ст. 2 Земельного кодексу України об'єктами земельних

відносин є землі в межах території України, земельні ділянки та права на них, у тому числі на земельні ділянки (паї) [2].

Гарантії прав на землю передбачені розділом V Земельного кодексу України громадянам та юридичним особам рівні умови захисту прав власності на землю.

Власник земельної ділянки або землекористувач може вимагати усунення будь-яких порушень його прав на землю, навіть якщо ці порушення не пов'язані з позбавленням прав володіння земельною ділянкою, і відшкодування завданих збитків [3, с. 152].

Згідно зі вказаною статтею Земельного Кодексу України гарантії захисту права на землю умовно можна поділити на три різновиди:

1. Гарантії захисту прав на землю;
2. Гарантії, пов'язані з відшкодуванням збитків власникам землі та землекористувачам;
3. Гарантії, пов'язані з розв'язанням земельних спорів.

Підсумовуючи сказане, слід зауважити, що серед гарантій захисту прав на землю важливими, на нашу думку, є гарантії права власності на земельну ділянку.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 року (редакція від 15 травня 2014 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

2. Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 року (редакція від 01 березня 2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

3. Земельне право України: Підручник / За ред. О.О. Погрібного. – Вид. 2-ге, перероб. і доп. – К.: Істина, 2009. – 600 с.

4. Екологічне право: Підручник / За ред. А.П. Гетьмана. - Харків: «Право», 2013. - 432 с.

5. Государственный стандарт Союза ССР. Земли. Термины и определения. ГОСТ 26640-85. – М.: Издательство стандартов. – 1989. – С. 2.

УДК 347.771 (094.7)

ПРИНЦИПИ ОХОРОНИ ПРАВ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ

Соколькова Ю. – магістрант, гр. ПРЗмвн-11

Науковий керівник - к.ю.н., доцент Скірський І.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Для визначення принципів охорони промислової власності необхідно з'ясувати, що означає термін «принцип». Відповідно до тлумачних словників це основне вихідне положення, якої-небудь наукової системи, теорії тощо [1, с. 609]. Зазначене розуміння принципу можна застосувати для розкриття змісту принципів охорони прав промислової власності в Україні.

До об'єктів промислової власності згідно із чинним національним законодавством відносять: винаходи та корисні моделі; промислові зразки; знаки для товарів та послуг [2, с. 60].

Виникнення прав на об'єкти промислової власності засноване на реєстраційному принципі охорони, відповідно до нього право на результат інтелектуальної діяльності виникає лише при отриманні охоронного документа, що підтверджує право певної особи на відповідний об'єкт [3, с. 240].

Розглянемо окремо принципи правової охорони для кожного із об'єктів промислової власності. Відповідно до статті 1 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (надалі - Закон)

право на винахід або корисну модель засвідчується патентом, який видається за результатами експертизи заявки [4]. Наступний принцип свідчить про охоронну здатність винаходу та корисної моделі. Згідно статті 7 Закону ці два об'єкти мають відповідати таким умовам охороноздатності: а) новизни; б) промислової придатності. Проте до корисної моделі не ставиться вимога винахідницького рівня. Для корисної моделі чи винаходу характерний принцип першого заявника. Суть цього принципу полягає в тому, що право на одержання патенту, який має більш ранню дату подання заявки до патентного відомства.

Для винаходів та корисних моделей характерний принцип перетворення заявки. Він полягає в тому, що заявник має право перетворити заявку на видачу патенту на винахід на заявку щодо видачі патенту на корисну модель.

Реалізація права на промисловий зразок здійснюється на засадах таких принципів: а) принцип обсягу прав на промисловий зразок визначається сукупністю суттєвих ознак, представлених на зображенні виробу внесеному до реєстру і

засвідчується патентом з наведеному у ньому копією внесеного до реєстру зображеного виробу [5]; б) принцип державного стимулювання щодо створення та використання промислових зразків (стаття 38 Закону); в) принцип новизни, як необхідної умови патентної спроможності. Промисловий зразок визнається новим, якщо сукупність його суттєвих ознак не стала загальнодоступною у світі до дати подання заявки (стаття 5 Закону).

Принципи правової охорони знака для товарів та послуг (надалі - знак) сформульовані у Законі України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» [6].

Право власності на знак засвідчується свідоцтвом, яке видається від імені держави - Державною службою інтелектуальної власності України. Головний принцип правової охорони знаку ґрунтується на можливості безстрокового його використання. Це означає, що строк дії свідоцтва 10 років від дати подання заявки до Патентного відомства і пролонгується за клопотанням власника свідоцтва кожен раз на 10 років за умови сплати збору.

Принцип, який впливає із вищезазначеного, це принцип права повторної реєстрації колишнього власника. Цей принцип надає можливість тільки колишньому власнику свідоцтва право на повторну реєстрацію знака протягом трьох років після припинення дії свідоцтва.

Наступним принципом щодо охорони знака є обов'язковість його використання. Цей принцип сформульований у статті 18 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг». Метою реалізації даного принципу є прагнення забезпечити інтенсивне функціонування знаків у господарському обороті та обмеження незаконного використання знаку іншими особами [7, с. 34 - 35].

На нашу думку, останній принцип характеризує не тільки знак для товарів та послуг, але й інші об'єкти промислової власності. У зв'язку з цим, даний принцип поширюється також на промисловий зразок та винахід та корисну модель. Така позиція відповідає чинному законодавству, що регулює відносини у сфері інтелектуальної власності.

Література

1. Новий словник іншомовних слів. - К. : Аконіт, 2008. - 848 с.
2. Дахно І. Патентування та ліцензування / І. Дахно. - К.: МАУП, 2004. - 216 с.
3. Святоцький О. Д. Інтелектуальна власність: словник-довідник. - У 2-х т. : Том 1. Авторські та суміжні права / За ред. О. Д. Святоцького, В. С. Дроб'язка. - К. : Видавничий Дім «Ін Юре», 2003. - 356 с.
4. Про охорону прав на винаходи і корисні моделі : Закон України від 15 грудня 1993 року (редакція від 05.12.2012 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
5. Про охорону права на промислові зразки: Закон України від 15 грудня 1993 року (редакція від 05.12.2012 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
6. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг: Закон України від 15 грудня 1993 (редакція від 21.05.2015 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
7. Горленко С. А. Про принципи обов'язкового використання товарних знаків / С. А. Горленко // Патенти і ліцензії. - 2000. - № 4. - С.33 - 35.

УДК 342.55

ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ПУБЛІЧНО-СЕРВІСНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Церковна Н. – магістрант, гр. ПРЗмвн-11

Науковий керівник - к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Інтеграція України в європейське співтовариство передбачає запровадження стандартів реальної демократії, соціально орієнтованої ринкової економіки, що базується на засадах верховенства права і забезпечення прав та свобод людини й громадянина. Тому на даному шляху особливого значення набуває ратифікація у 2014 році Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом і його державами-членами [1]. В світлі таких визначальних подій, удосконалення відносин між людиною і органами публічної влади передбачає формування ефективної системи адміністративних послуг, адже якісне їх надання не можливе без докорінної трансформації органів виконавчої влади в цілому.

Питання адміністративних послуг досі залишаються малодослідженими та дискусійними в юридичній науці взагалі та в адміністративному праві, зокрема. Звичайно, адміністративні послуги, певною мірою були предметом науково-теоретичних досліджень таких українських вчених, як: В. Авер'янов, В. Гаращук, І. Голосніченко, С. Ківалов, А.

Кірмач, Т. Коломоєць, І. Коліушко, Н. Нижник, О. Пастух, В. Петренко, О. Поляк, В. Тимошук, О. Харитонova, В. Ципук, А. Чемерис та ін. Водночас ці дослідження стосувалися окремих аспектів адміністративних послуг, а комплексне дослідження питань адміністративних послуг в світлі нещодавно прийнятого спеціального закону не проводилося.

За офіційними даними Держпідприємництва України протягом останніх років спостерігається стійка тенденція до збільшення кількості звернень до центрів надання адміністративних послуг. Такий постійний попит є не тільки серед пересічних громадян, які, наприклад, звертаються для оформлення субсидій тощо, але і серед господарюючих суб'єктів.

Тривала відсутність чіткого законодавчого визначення поняття адміністративна послуга, суб'єктів надання адміністративних послуг, розмежування господарських послуг і владних повноважень у сфері надання адміністративних послуг, в тому числі за плату, є однією з причин комерціалізації цієї сфери.